

ලංකා ඉතිහාසයේ අද්‍රැවනම කාල පරිච්ඡේදයක් ලෙස සැලකිය හැකි 1987*89 කාලය පසුකර පැමිණා, අද දක්වා ජීවත් වීමට වාසනාව ලබා ඇති අපේ පරම්පරාවේ අයට ඒ කාලය ජීවිතයේ අමතක කළ නොහැකි කාලපරිච්ඡේදයක් වුවත්, ඒ කාලයෙන් පසුව ඉපැදුණු හා ඒ කාලයේ තුඩා දරුවන්ව සිටි අද සිංහල බිලෝන් කියවන බොහෝ දෙනෙකුට ඒ කාලයේ ලංකාවේ පැවති තත්ත්වය ගැන නිසි අවබෝධයක් නැති වීම තේරුම් ගැනීමට අපහසු කරුණක් නොවේ. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මුල්ව බිහි කළ දේශප්‍රේමී

මුල වන විට එල්ටීටීපී සංවිධානය සැලකෙන දුරකට පසුබැස සිටියේය. යුද මෙහෙයුම නවතා එල්ටීටීපී සංවිධානය සමග දේශපාලන සාකච්ඡා පවත්වන මෙන් ඉන්දියාව ජයවර්ධන රජයෙන් ඉල්ලා සිටියද ජයවර්ධන රජය ඒ ඉල්ලීම ගණනකට ගත්තේ නැත. මෙය ඉන්දියාවේ සතුටට හේතු නොවූ අතර, එම නොසතුට

ඉන්දියාවේ ආරම්භක අභිප්‍රාය විය. කෙසේ වුවද, මෙය අවසන් වූයේ එල්ටීටීපී සංවිධානය විසින් ඉන්දිය සාමසාධක හමුදාවට එරෙහිවද යුද්ධ ප්‍රකාශ කිරීමෙනි.

එකට විසිතුන් හැවිරිදි

ගනිමින් සිට ඇති ඇති බවයි. එවක ඉන්දිය මහ කොමසාරිස් වූ ටී එන් සික්සින් විසින් ලිපියට ප්‍රතිචාර ලබාදෙනු තබා අඩුවශයෙන් ලිපිය ලැබුණු බව හෝ දැනුම් නොදන්නේය. දින දෙකකට පසු 1987 සැප්තැම්බර් 15 දින නල්ලුරි කන්දසාමි කෝවිලේදී ගිලිපත් විසින් මාරාන්තික උපවාසයක් අරඹන්නේ ශ්‍රී ලංකා රජය ලවා ඉහත ඉල්ලීම් ඉටුකරගැනීම පිණිස ඉන්දියාව පෙළඹවීමේ අවිනිසාච්චි ක්‍රියාමාර්ගයක් වශයෙනි.

මාරාන්තික යන වචනයේ තේරුම මරණයෙන් අවසන් වන යන්නයි. එහෙත්, මාරාන්තික උපවාස ලෙස ප්‍රචාරණය කරමින් ආරම්භ කරන බොහෝ උපවාස එලෙස මරණයෙන් අවසන් නොවේ.

ගිලිපත්ගේ උපවාසය දින දෙදෙනක කාලයක් පැවති අතර මේ කාලය තුළ ඔහුගේ ප්‍රකාශ ඇතුළු සිදුවීම් එල්ටීටීපී සංවිධානයේ නිදර්ශනම රූපවාහිනී නාලිකාව මගින් ධාජනය අර්ධදිවිපය තුළ ප්‍රචාරය කෙරුණේය. ආහාර හෝ පලය ලබා නොගනිමින් දින දෙදෙනක කාලයක් පුරා ගිලිපත් විසින් කළ මේ මාරාන්තික උපවාසය දෙමළ ජන විඥානයේ නොමැකෙන ප්‍රකාශයක් ඇති කළත්, උපවාසය නිසා එයට පාදක වූ ඉල්ලීම් කිසිවක් ඉටු නොවුණේය.

ගිලිපත්ගේ මාරාන්තික උපවාසය 1987 සැප්තැම්බර් 26 දින අවසන් විය. ඒ, එල්ටීටීපී නායක වේළුපිල්ලේ ප්‍රකාශයක් විසින් දෙවැනි යුෂ පෙවීමෙන් පසුව හෝ නල්ලුරි කෝවිලේ ප්‍රධාන ප්‍රජාතන්‍ය විසින් ඔහුගේ නල්ලේ නිරුණිඳු ගැමීමේ පසුව නොවේ. ක්‍රමයෙන් අවසර දුර්වල වී කෝමා තත්ත්වයකට පත්ව සිටි ගිලිපත් අවසානයේ සිය තරණ ජීවිතය තමන් විස්වාස කළ අරමුණු වෙනුවෙන් කැප කළ බැවිනි.

නිරපේක්ෂ විරෝධය මෙන්ම ද්‍රෝහිතද නැත. 1987*89 කාලයේ විවිධ දේශපාලන බලවේග සමඟ සිටි ලලිත් ඇතුළත්මුදලි, රාජීව සු-භාරත්ත, රෝනා විජේවර්, වේලුපිල්ලේ ප්‍රකාශයට වැනි පුද්ගලයින් ඇතැම් පුද්ගලයින්ගේ විරෝධය හෝ විමුක්තිආයතයින් වෙද්දී තවත් අයට අනුව කෲර මිනීමරුවන් වන්නේ එබැවිනි.

ගිලිපත්ගේ කැපකිරීම නිසා ඔහුගේ උපවාසයට මුල්වූ කරුණු ඉටු නොවුණත්, දෙමළ ජනතාවගේ විරෝධය වන්නට ඔහුට හැකි විය. එල්ටීටීපී සංවිධානයට තවත් වසර විසිපහක් පුරා සාමාජිකයින් බැඳවගැනීමට ගිලිපත්ගේ කැපකිරීම ඉමහත් පිටිවහලක් විය. මහවීරගේවකු ලෙස සැමරුණු ගිලිපත්ගේ සිරුර ධාජනය වේදාන විද්‍යාලයට ලබාදෙනු ලැබූ අතර, ඔහු වෙනුවෙන් දූෂක ගණනක් පුරා විරු ගී ලියැවිණි.

දෙමළ ජනතාවගේ යුදමය ලෙස පරාජය කෙරුණේය. එහෙත්, ඒ හේතුවෙන් දෙමළ ජනතාව මහවිදාන පරාජය කෙරුණේ නැත. සීමා මායිම් නැති බිලෝන් අවකාශය නිසා ජනතාවගේ ආකර්ෂණයට සිටින්නන්ටද සිය අදහස් නිදහසේ පළ කිරීමට ඉඩ සැලසී තිබේ. ගිලිපත්ගේ අවසන් දින දෙදෙනක ගැන සටහන් බිලෝන් අඩවි වල ලියැවෙන්නේ එබැවිනි.

http://economatta.blogspot.com.au/2017/03/blog-post_31.html

ගිලිපත්ගේ මාරාන්තික උපවාසය

ව්‍යාපාරිකයෙකු. මේ වන විට ගිලිපත් එල්ටීටීපී සංවිධානයේ ධාජනය දේශපාලන නායකයාව සිටියේය.

ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ මුල්ව බිහි කළ දේශප්‍රේමී ව්‍යාපාරයේ නිෂ්චය හා එයට එරෙහිව ක්‍රියාත්මක වූ රජයේ නිල ආරක්ෂක අංශ වල හා ප්‍රා. කභ බලයේ වැනි නිල නොවන මිනීමරු කල්ලි වල ප්‍රති නිෂ්චය හමුවේ වරක් හෝ මරණ හය නො දැනුණු අයකු ඒ කාලයේ දකුණේ සිටියාදැයි සැක සහිතය.

දකුණේ තත්ත්වය මෙසේ වෙද්දී, මේ කාලයේ උතුරේ ජනතාව ජීවත් වූයේ එල්ටීටීපී සංවිධානය ඇතුළු වෙනම රාජ්‍යයක් ලබා ගැනීම සඳහා සටන් කළ දෙමළ සංවිධාන රාශියක, ඉන්දිය සාමසාධක හමුදාවේ හා ලංකාවේ ආරක්ෂක අංශ වල නිෂ්චයට මුහුණ දෙමිනි. දැන් සිංහල බිලෝන් කියවන බොහෝ දෙනෙකුට ප්‍රකාශයන්ගේ මරණයෙන් අවසන් වූහ ඊළඟ අරගලයේ පසුකාලීන අදියර ගැන අනුමැතියක් විස්තර කරන්නට අවශ්‍ය නැතත් එහි මුල් යුගය ගැන හරි හැටි නොදන්නා අය මිනෑ තරම් සිටින්නට පුළුවන.

ලංකාවේ ඊළඟ අරගලයේ ඓතිහාසික විකාශනය ගැන සාකච්ඡා කිරීම පැත්තකින් තැබුවොත්, ඊළඟ යුද්ධයේ ආරම්භය 1983 බව පුළුල් ලෙස සිදුගැනෙන කරුණකි. එම වසරේදී, උතුරේදී හමුදා සාමාජිකයින් 13 දෙනෙකු මරා දමනු ලැබීමත්, එයින් පසුව දකුණේ ඇති වූ ජාතිවාදී කෝලාහල ගැනත් මිනෑ තරම් කතා කෙරී තිබේ. මේ සිද්ධියෙන් පසුව, උතුරේ සන්නද්ධ සංවිධාන වලට අළුත් සාමාජිකයින් ආකර්ෂණය කර ගැනීම වඩා පහසු වූ අතර එය එම සංවිධාන වල සිසු වර්ධනයට හේතුවිය.

මෙහිදී, එල්ටීටීපී සංවිධානය නොකියා උතුරේ සන්නද්ධ සංවිධාන ලෙස සඳහන් කළේ ඒ කාලයේ එවැනි සංවිධාන ගණනාවක් තිබුණු බැවිනි. මෙම සංවිධාන අතර උමා මහේස්-වරන්නේ ප්ලොටි සංවිධානය, වි බාලකුමාර් ගේ ඊරෝස් සංවිධානය, ශ්‍රී සභාරත්නමිනේ ටෙලේ සංවිධානය හා කේ පත්මනානගේ ඊරිආර්එල්එල් සංවිධානය ඊළඟ යුද්ධයේ මුල් අදියරේදී එල්ටීටීපී සංවිධානය සමග යම් තරමකින් කර්ට් කර සිටි සංවිධානයයි. 1987*89 කාලය එල්ටීටීපී සංවිධානය විසින් අනෙකුත් දෙමළ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් සමුදාහරණය කිරීමෙන් හෝ තම සංවිධානය තුළට අවශේ-ෂණය කර ගැනීම හරහා දියකර ගනිමින් උතුරේ ප්‍රධාන සන්නද්ධ කණ්ඩායම ලෙස ඒකාධිකාරයක් අත්කරගත් යුගයයි.

අනෙකුත් සන්නද්ධ කණ්ඩායම් සටන් කිරීමෙන් පසුව එල්ටීටීපී සංවිධානය උතුරේ ශ්‍රී ලංකා රජයට එරෙහි ප්‍රබල බලවේගයක් ලෙස ඉස්මතු විය. එවක ජනාධිපති වූ ජේ ආර් ජයවර්ධනයගේ රජයේ ජාතික ආරක්ෂක අංශමිනි දුරුසි දුරකථන මුද්‍රණ 1987 මැද භාගයේදී, බ්‍රිගේඩියර් ඩෙන්සිල් කොබ්බෑකඩුව හා කර්නල් විජය විමලරත්න වැනි හමුදා නායකයන්ගේ මෙහෙයුමෙන් සිදු කෙරුණු වධහිංසාව මෙහෙයුම ඒ වන විට ශ්‍රී ලංකා ආරක්ෂක හමුදාවන් විසින් සිදු කර තිබුණු සාර්ථක මෙහෙයුමක් වූ අතර ජුනි මාසයේ

පෙන්-වමින් ඉන්දියාව විසින් 1987 ජුනි 2 වන දින මානුෂික ආධාර රැගත් නිරා-යුධ බෝට්ටු ධාජනයට එවූවද, ලංකාවේ නාවුක හමුදාව මුල්වී එම බෝට්ටු ආපසු හරවා සැවිණි.

ඉන්දියාවේ බෝට්ටු සාර්ථක ලෙස ආපසු හරවා සැවුනද ලංකාවට ඒ ගැන සතුටු වන්නට ලැබුණේ දින දෙකක කාලයක් පමණි. ප්‍රකාරක ගුවන් සානාද සමග ලංකාවේ ගුවන් සීමාව උල්ලංඝනය කළ ඉන්දියාව මුහුදෙන් එවන්නට බැර වූ ආහාර හා මාෂධ උතුරට ගුවනින් නෙළුවේය. ඉන්දියාවේ මේ බලහත්කාරය හමුවේ ජයවර්ධන රජයට ඉන්දියාව හමුවේ නිස නව සිය යුද මෙහෙයුම් නතර කරන්නට සිදුවිය.

ඉන්දියාව විසින් ගුවනින් පරිප්පු හෙළීමෙන් පසු ඉතා කෙටි කාලයක් තුළ 1987 ජූලි 29 දින ටී ආර් ජයවර්ධන හා රජීව් ගාන්ධි විසින් ඉන්දු-ශ්‍රී ලංකා ගිවිසුම අත්සන් කළ අතර, ලංකාවට පළාත් සභා හඳුන්වා දුන් දහතුන්වන ආණ්ඩුක්‍රම සංශෝධනය මෙන්ම ලංකාවට ඉන්දිය සාමසාධක හමුදාව පැමිණීම මේ ගිවිසුමේ ප්‍රතිඵලය. ගිවිසුම අත්සන් කිරීමට පැමිණි රජීව් ගාන්ධිට නාවික සෙබල විසින් විජයමුනිගේ රයිපල් පහර කන්නට සිදුවූ අතර පසුව එල්ටීටීපී මරාගෙන මැරෙන ප්‍රහාරයකට ගොදුරුවී ජීවිතය නිමා කරන්නට විය. ජනතා විමුක්ති පෙරමුණ විසින් දකුණේ ඉන්දිය විරෝධය රාජ්‍ය විරෝධය සමග සාර්ථක ලෙස බද්ධ කරමින් ඇරැඹූ සන්නද්ධ අරගලය එම පක්ෂයේ නායකත්වය මුළුමනින්ම විනාශ වීමෙන් අවසන් විය.

ඉන්දිය සාමසාධක හමුදාව ලංකාවට පැමිණියේ දිගුතරුණු යුද්ධයක යෙදීමට නොවේ. ඉන්දු-ලංකා ගිවිසුම ප්‍රකාරව ලංකාවේ පළාත් සභා ක්‍රියාත්මක කරන අතර උතුරේ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් නිරායුධ කිරීම

සරසවි සිසුවකු වූ රාජසියා පාර්තිපත් ගෙවත් ගිලිපත්ගේ මාරාන්තික උපවාසය ඇරඹුණේ ලංකාවේ දෙමළ ප්‍රජනය විසින්දීම ඉන්දියාව විසින් භාර ගැනීමෙන් පසුව, එල්ටීටීපී සංවිධානය හා ඉන්දිය සාමසාධක හමුදාව අතර අර්බුද පැන ගනිමින් පැවති

උතුරේ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් විසින් ඔවුන් සතුව තිබුණු ආයුධ ඉන්දිය සාමසාධක හමුදාව වෙත භාරදෙනු ලැබූ ඔවුන් විසින් උතුරේ සිය බලය හතුවුරු කර ගනිමින් සිටිද්දී සිය අපේක්ෂාවන් ඉටුවන බවක් පෙනෙන්නට නොතිබීමෙන් කණස්සල්ලට පත් එල්ටීටීපී සංවිධානය විසින් 1987 සැප්තැම්බර් 15 දින කොළඹ ඉන්දිය මහ කොමසාරිස් වෙත ඉල්ලීම පහත් ඉදිරිපත් කරමින් පැය 24ක් ඇතුළත පිළිතුරක් ඉල්ලා සිටියේය. මේ ඉල්ලීම් පහත ඒවාය.

1. හදිසි නීතිය යටතේ හා ක්‍රමවිචල්‍ය වැළැක්වීමේ පණත යටතේ රඳවාගෙන සිටි දේශපාලන සිරකරුවන් නිදහස් කිරීම
2. පුනරුත්ථාපනය යන ලේඛනය යටතේ ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් කරන සිංහල ජනපද-රණය නැවැත්වීම
3. අන්තර්වාර පරිපාලන ඒකකයක් ඇති කරන තුරු සියළු පුනරුත්ථාපන කටයුතු අත්හිටවීම
4. උතුරු නැගෙනහිර පළාත් වල අළුතින් පොලියේ ස්ථාන ඇති කිරීම අත්හිටවීම
5. ග්‍රාමාරක්ෂක හටයින් නිරායුධ කිරීම හා හමුදා/ පොලිස් භාරයේ ඇති පාසැල් ගොඩනැගිලි මුදාහරීම.

මේ ඉල්ලීම් වලින් පෙනෙන්නේ ඉන්දිය සාමසාධක හමුදාව විසින් උතුරේ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් නිරායුධ කරමින් සිටියදී ශ්‍රී ලංකා රජය විසින්ද උතුරේ සිය බලය තහවුරු කර